

Gutaütés és nevetés környékezett egyszerre. Fiamat szerettem volna összevissza csókolni, anyósomat meg az ablakon kidobni.

Egyiket sem tettem, hanem mondám: köszönöm alásan, hogy megtettetek; le vagyok kötelezve; hanem arra kérlek, hogy többé meg ne tegyetek valahogy!

Réthy Lajos.

Érett gyümölcs.

Ha érett a gyümölcs, lehull a fáról;
Czélját elérte, jobb már nem lehet:
Kiaknázta a földet és eget,
Onnan és innen gyűjtve a javából:

Tavaszi viráginak mézes illatja
Virágának illatjával vegyült;
A nyár tüzében nedve áthevült;
Hosszú ősz csókján finomult zamatja;

Üde keblében érett magvát zárja,
Mely más tavasz ébresztő hangját várja.

* * *

Boldog, ki érett, ha leszáll a sirba!
Kiről lassacskán a salak lehullt;
Ki megöszülvén, mindinkább javult:
Ki tiszta lap, szép s jóval teleirva;

Kit sorscsapása el nem keserített,
A jószerencse meg nem ronthatott;
Ki áldva a vihart, s derült napot,
Örömből, búból jóságot meritett; —

S most hosszú, példás pálya végén állva,
Oktat, vigasztal, biztat, bátorít;
Miként a tájra biborfényt borít
Az éltető nap, nyugalomra szállva. —

De annak jaj, ki sír felé haladva,
Nem érik, s tisztul; de satnyúl rothadva!

Nicolics Sándor.